

Макаренко О.Л.,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри історії і теорії держави та права,
заступник декана з міжнародної діяльності
юридичного факультету
Запорізького національного університету

УДК 342.5:328.185:005.591.61
DOI <https://doi.org/10.32845/2663-5666.2020.1.2>

ІННОВАЦІЙНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ СИНЕРГЕТИЧНОГО МЕТОДОЛОГІЧНОГО ПІДХОДУ ДО ПІЗНАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА У ВІДКРИТОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Постановка проблеми. Когнітивні можливості відносно предмету дослідження прямо пропорційні обраній методології наукового пізнання, що розгортається на тлі усталених теорій верховенства права і свободи людини, праворозуміння, відкритого громадянського суспільства та правової держави, а також інших суміжних вчень, концепцій, принципів, концептів, де інтегруючими конститутивними ознаками вчень про ці феномени є синтез духу і матерії права. Наукове обґрунтування антикорупційних правил виключає будь-які політичні або інші неправові обґрунтування, особливо ті, які не ґрунтуються на загальнолюдських цінностях.

Ненауковість, реферативність або редукування теоретичних положень, згаданих у дослідженні, нівелюється через урахування всіх суттєвих елементів, їхньої взаємодії між собою та із зовнішнім середовищем. Зрозуміти наявну синергію правових ситуацій і реальності, максимально можливим чином прорахувати їхні непередбачуваність і непевність, скерувати у напрям соціального прогресу за посередництва зрозумілих і чітких правових норм, які елімінують із суспільних відносин феномен недоброчесності, уможливорює синергетичний методологічний підхід. Саме поняття «підхід» є загальноприйнятим у сучасній соціальній науці з середини 60-х років. Автор визначає його як спосіб організації пізнавального процесу в конкретній науці, що фіксує не тільки інструментальну сторону пізнання, але й світоглядну, загальнотеоретичну [1, с. 458].

Мета статті – розкрити інноваційність використання синергетичного методологічного підходу до пізнання антикорупційних трансформацій публічного права у відкритому суспільстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Практична актуальність підходу і втягнених до його структури методів знайшла свій теоретичний відгук у працях А.Б. Венгерова (синергетика, юридична наука, право), О.М. Джужи, Ю.Ю. Орлова, Р.А. Калюжного (можливості вивчення правових явищ із позицій синергетики), Л.А. Корунчак (проблеми використання синергетичного підходу при розробці правових явищ), В.В. Шишкіна (синергетичний підхід у теорії права). Втім низка питань, зокрема у гносеологічному розрізі дослідження,

залишилася недостатньо повно дослідженою, а тому є актуальною для теоретичної розробки.

Основний зміст роботи. Терміном «підхід» у контексті характеристики методологічного дискурсу онтології права автор позначає світоглядну знань [2, с. 173–179], вихідну епістемологічну позицію суб'єкта пізнання з відчуття, сприйняття, осмислення, перетворення та передачі суттєвої інформації, детерміновану його психічними властивостями та соціалізацією. Концептуальною основою синергетичного методологічного підходу правопізнання стають свідомо обрані концепти (нові смисли та інтерпретації, продуковані людським мисленням, які не можливо виразити наявними лексичними інструментами) й поняття (логічні та раціональні) [3, с. 112] як концентрований вираз системи ідей, уявлень, думок, переконань про право, властивих унікальній природі людини.

Поняття не достатньо для відображення структур. Саме як системне явище сприймається право. Наприклад, у правовій доктрині використовуються поняття «система права» і «правова система». Їхнє виокремлення – наслідок застосування системного методологічного підходу до формулювання достовірних знань про право, а саме концептів «нормативність» для структурування відомостей про систему права нації (держави) й «цілісності» – взаємні відношення як нормативних, так і позанормативних елементів різних сфер правової реальності [4, с. 212–213]. Розкриття системних явищ у динаміці, встановлення та оцінка впливів нових складників правових явищ уможливорює синергетичний метод наукового пізнання.

Застосування синергетичного методу засноване на розумінні того, що зміст як соціальної природи людини, так і суспільних відносин не однаковий і мінливий. Будь-яке стійке відношення (координація, суперординація, координація чи підпорядкування) факторів у праві – це реальність, яка є або може бути сформульована як наукове узагальнення або науковий закон [5, с. 131]. Нові дані про конструктивну роль випадку в суспільному розвитку більш глибоко пояснюють суб'єктивний чинник у державно-правовому житті суспільства, дозволяють поряд із причинно-наслідковими зв'язками враховувати і випадкові, вірогідні зв'язки.

Методологічні ідеї синергетики дозволяють краще зрозуміти різні процеси самоврядування й управління в державно-правовій сфері, особливо за умов розвитку демократичних засад [6, с. 30].

Синергію факторів розвитку корупційних відносин автор характеризує за параметрами порогового значення осіб, які порушують закон із мотивів недоброчесності; верховенство права; кількості рівнів публічної влади, вражених корупцією; тенденцій переходу із одного рівня на інший; безперервності корупції, її експансивності; хаосу; наявності антикорупційної інфраструктури; якості такої інфраструктури (достатність, порядність тощо) [7, с. 16–17].

З таблиці вбачається, що шлях від правопорядку до корупційно детермінованого (суттєво підсиленого) хаосу опосередкований ігноруванням множинності розвитку, подальшого розкладання на складники та їхнього розвитку й розкладання кожної із наведених ланок (точок можливих розгалужень, їхніх ступенів, тривалості, затримок, нерівномірності тощо). У цих синергетичних взаємозв'язках доброчесність і професійність суддів, правоохоронців та інших доброчесних громадян стає недостатнім ресурсом, якщо правова система і/або інша частина суспільства не працює у напрямі протидії корупції, ізолюючи таким чином правосвідомість і добрі наміри суб'єктів антикорупційної інфраструктури. Верховенство права у боротьбі з корупцією досягається спільними та переважаючими силами носіїв культури права (справедливості) *homo juridicus* (людей, чий психологічний механізм дозволяють створювати норми права і реалізовувати їх, ухвалювати правові рішення та підкорятися їм, створюючи та сприймаючи юридичне як обов'язкове, необхідне, суттєве, системне, стійке тощо) [8, с. 61].

Перманентні соціальні трансформації не вичерпуються змінами ідеологічних гасел і розмовами про свободу, прогрес, демократію, складаючи по суті незмінну егоїстичну природу людини. В межах парадигми неспростовних переваг сучасної правової доктрини про відповідальну демократію та стійкий розвиток, змістовної пропаганди сучасних влад-

них еліт та антроповимірної роботи створених ними управлінських інститутів, які спираються на загальнолюдські цінності в своїй професійній діяльності, будь-то правоохоронний чи інший орган публічної влади.

Сучасні умови розвитку передбачають максимальне врахування конструктивної енергії (волі, розуму і почуттів) кожного. Інакше прогрес не відбувається. На додаток до вільної дії, інерції та розподілу правової енергії людини синергія правових зв'язків зумовлена абстрактністю відносин між сучасними людьми, що виявляє тенденцію до зростання; послаблення цивілізаційної самодостатності пересічної людини з одночасним посиленням її залежності та підвищенням вразливості до різноманітних ризиків через широке використання інформаційних та інших інноваційних технологій.

Суспільні відносини із забезпечення добросовісного відношення до своїх трудових обов'язків і прав постають як історично суперечливі, складні, багаторівневі, як цілісний феномен, тісно взаємопов'язаний з іншими соціальними відносинами у сферах загальнонаціональної політики, економіки, культури тощо. Цілісність правового регулювання доброчесності забезпечується через встановлення ідеї верховенства права та похідних від неї принципів, на підставі яких відбувається різновекторна самоорганізація людей у функціонально чітко працюючу систему. Якщо за системного методологічного підходу явище корупції піддається традиційним формам логічного осмислення, у томзау числі засобами історичної логіки, герменевтики і формально-догматичного методу, то синергетичний методологічний підхід виявляє очікуваний ефект через загальне у приватному (лат. *inductio*), де обидва показники можуть бути неоднорідні, варіативні, а їхнє розуміння дозволяє з'ясувати сутність нової закономірності (загального) та її диференційованих проявів у діяннях людей.

Обраним способом автор долає вже відомі рамки соціальних регуляторів змісту і процедур профілактики корупції. Раніше невідомі (нові) правила

Таблиця 1

Ілюстрація причинно-наслідкових, нелінійних біфуркаційних, детермінованих корупцію зв'язків трансформацій публічно-правових відносин

№	Причина, «якщо» ...	Наслідок, «то» ...
1.	Правова система (в тому числі держава, законодавство й судова практика відкритого громадянського суспільства / нації) відсталі (заплутані; кон'юнктурні, а не загальносоціальні та антроповимірні)	Корупція не контролюється
2.	Корупція не контролюється	Вона не утримується на одному рівні, до 30–40%
3.	Вона не утримується на одному рівні	Вона вражає інші рівні публічної влади
4.	Вона вражає інші рівні публічної влади	Досягає порогового рівня, з яким виключно важко впоратись, перевищує 70%
5.	Досягає порогового рівня, з яким виключно важко впоратись	Виникають і зберігаються стійкі, системні порушення правопорядку
6.	Зберігаються стійкі та системні порушення правопорядку	Правове регулювання розкладається, виникає плутанина, поширюється свавілля / дискреція, хаос

стають результатом синергії релевантних суспільних відносин, зміст яких корегується відповідно до конструктивної природи цієї соціальної емергентності (от англ. emergent). Ця якість, зумовлюючи ефективність антикорупційної системи управління, відсутня у її окремих елементах. Критерієм вдалого застосування досліджуваного методу як на етапі нормопроекування, так і на етапі реалізації норми права, в том числі шляхом правозастосування судами і публічною адміністрацією, стає дієвість у реальних суспільних відносинах, що обумовлює утвердження доброчесності і соціальне схвалення людей, поведінка яких втілює прогрес.

Розкриття логіки мінливих, транзитивних, тільки сформованих елементів антикорупційних трансформацій публічного права відбувається через методологічний інструментарій синергетики. Зміни антикорупційних норм цієї сфери права оцінюються як складнопрогнозовані і нестабільні, з численною кількістю кризових процесів і станів, що складає суть специфічних рис досліджуваного об'єкта. Питання про ступінь застосовності в юридичній науці ідей синергетики є однією з методологічних проблем у сучасному правопізнанні постмодерністської епохи, де відбувається відхід від традицій, втрата зв'язку з класичними школами і вже раніше накопиченого методологічного досвіду, компенсуванням відсутності самостійного розвитку власне гуманітарної методології запозиченими дослідницькими технологіями з негуманітарного сектора досліджень, а також нестійкістю термінологічної мови у сфері гуманітарних наук і частковою втратою культури користування традиційними поняттями й категоріями. Методологія синергетики виявляється на світоглядному рівні, де правосвідомість і праворозуміння спираються на взаємозв'язок, який будується на принципах логічного становлення, здатності виявляти проміжні стани об'єкта і локальної непередбачуваності [9, с. 30, 34]. При цьому другорядного значення набувають гносеологічні установки, які спрямовують мислення на пізнання класичних форм об'єктів, які досягли рівня, коли закономірність їхнього зародження, становлення і розвитку виявляється в максимально і через пізнання його зрілого стану [10, с. 117–118].

Методологічна синергія дозволяє отримати якісно нове уявлення про доброчесні стани і процедури перебігу суспільних відносин, усталених у моральній основі та нестійких у надбудові перекручень правових регуляторів. Постійні перетворення підсистем публічного права та відносин із його доброчесної реалізації обумовлені впливом чинників не тільки необхідного, але й випадкового характеру. У рамках синергетичного підходу на цьому увага акцентується. Домінантою стає перманентна динаміка (становлення) антикорупційного механізму правового регулювання через накладення внутрішніх і зовнішніх, протидіючих і взаємодіючих засад; на службовому призначенні цих регуляторів по відношенню до суспільства, цільовій установці функціонування всієї правової системи, виходячи

з її трансцендентних основ – забезпечення цілісності соціуму силою дії своїх системно побудованих нормативних установок [11, с. 169–170]. Обираючи серед множини випадковостей ті явища, які мають суттєве значення, ресурсами методу автор вирішує проблему відбору актуальних для прогресу суспільства моделей правовідносин у секторі профілактики корупції та боротьби з нею.

Доброчесність, добропорядність, добросовісність та інші подібні оцінки поведінки людей за своєю природою передбачають, що дії правозастосовників наштовхуються на низку неформалізованих, оціночних понять. «Чинники порядності» (чесність, правдивість, вірність, щирість, доброта, принциповість, чуйність, справедливість, делікатність, вихованість, почуття власної гідності, безкорисливість, патріотизм, скромність, духовність) регулярно відтворюються також в одному смислового ряду з іменами порядності, доброчесності, функціонуючи як їх синоніми [12, с. 115]. Онтологія сповнених цими поняттями соціальних регуляторів і моральний вибір учасників корупційної справи, їхні цінності, інтереси і потреби та інші елементи складних процесів ефективного впливу на зазначену поведінку відповідних антикорупційних норм (трудова, адміністративна і кримінальна права) вдало розглядаються за допомогою понять порядок / хаос, подія / діяння, ентропія / ефективність, біфуркація / ламінарність у рамках методологічного апарату синергетичного підходу і/або пов'язаних із ним опозицій діалектичної та формальної логік.

Синергетичні модуси підказують варіанти для найбільш прийнятних рішень антикорупційного врегулювання суспільних відносин. Нові явища матеріального світу і/або вже відомі блага, їхній взаємовплив дають різні підстави для дії норм права, покликаних гарантувати доброчесність людини. При цьому небезпека ентропії права виражається у вській нестійкості, дезорганізації і нестабільності, які систематично виникають у процесах функціонування і внутрішньої самоорганізації його формально вираженої частини на рівні законодавства і судової практики, а також у відсутності ентропійно-синтропійного балансу у зазначеній сфері, що характеризує напрям і міру незворотності протікання самовільних процесів і відсутності мультиплікативного росту антикорупційного публічно-правового регулювання: зловживання публічною владою, незаконного збагачення, втратою економічного потенціалу, соціальної захищеності тощо [13]. Флуктуаційні ефекти цих проблем руйнують правопорядок, виключаючи посилення зв'язності та організаційно-функціональної взаємодії складників правової системи, синхронність циклів правотворення, правореалізації та правоохорони / захисту; узгодження та гармонізацію параметрів національних умов розвитку із зовнішніми стандартами вищого класу, наприклад, ЄС та інших керуючих прогресом імпульсів.

Висновки. Отже, за допомогою синергетичного методологічного підходу автор уможливує керуваність соціального відбору найбільш вдалих форм

доброчесної соціальної взаємодії та ймовірні прогнози її трансформацій у світі, який відкритий для негайного впровадження до соціальних практик найбільш прогресивних рішень у відповідних формах права, зокрема у сфері публічних відносин. На додаток до гносеологічного потенціалу класичної логіки (формальної, символічної / математичної, діалектичної) методологічні засоби синергетики дозволяють пізнати складноорганізовані системи, такі як право, суспільство, правові відносини придатні для перманентного утвердження у публічній сфері категорії доброчесності та елімінації корупції, пізнання логіки права і життєтворчого порядку з біфуркацій і ламінарних варіантів трансформацій хаотично побудованих, ентропійних, інерційних соціальних відносин.

Досліджуваний метод наукового пізнання діє відносно будь-якої правової системи і врегульованих нею суспільних відносин, забезпечуючи на потрібному когнітивному рівні сприйняття балансу доброчесності, зокрема під час творення і реалізації антикорупційних норм у публічно-правовій сфері суспільних відносин. Наприклад, ефективні антикорупційні норми для публічно-правової сфери відносин в Україні формулюються за рахунок пізнання ресурсами синергетичного методологічного підходу впливу на корупцію несправедливого розподілу національного багатства, транзитивності права і суспільних відносин тощо.

Інноваційність використання синергетичного методологічного підходу у предметній сфері нашого дослідження полягає в урахуванні варіантів розвитку доброчесної поведінки як наслідків розгалужень функціональних навантажень (сфер повноважень) державних службовців, різних ієрархічних рівнів публічного адміністрування, мінливості внутрішньополітичного та агресивності зовнішньополітичного середовища, поєднаних із викликами від різних економічних груп суспільства. Формулювання теоретичних підвалин для антикорупційних норм права за умови наявності зазначених змінних обставин і форм перетворення їхнього змісту відбулося через ідентифікацію точок розгалуження розвитку правових відносин (біфуркації), фіксацію подумки їхніх суттєвих трансформацій і синтезування пропозицій щодо збереження моделей доброчесної поведінки та елімінації корупційних ризиків і впливів.

Макаренко О.Л. ІННОВАЦІЙНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ СИНЕРГЕТИЧНОГО МЕТОДОЛОГІЧНОГО ПІДХОДУ ДО ПІЗНАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА У ВІДКРИТОМУ СУСПІЛЬСТВІ

У статті розкривається новаторство використання синергетичного методологічного підходу до пізнання антикорупційних трансформацій публічного права у відкритому суспільстві. Визначено, що вказана інноваційність у предметній області дослідження полягає у врахуванні варіантів розвитку гарної поведінки. Така поведінка є результатом розгалуження сфер повноважень державних службовців, різних ієрархічних рівнів державного управління, мінливості внутрішньополітичного та агресивності зовнішньополітичного середовища, підсилених викликами різних економічних груп суспільства.

Встановлено, що формулювання теоретичних основ антикорупційних норм права за наявності вказаних змінних обставин і форм трансформації їх змісту відбувається шляхом виявлення галузевих точок розвитку правових відносин (біфуркації), розумова фіксація їх значних перетворень, синтез пропозицій щодо підтримки моделей належної поведінки та усунення корупційних ризиків і наслідків.

На відміну від наявних у практиці наукових досліджень методологічних підходів до розкриття та вирішення корупційних проблем, а саме діалектичних і формально-логічних; історичних і порівняльно-правових; догматичних і герменевтичних, а також інших методологій класичної філософії науки, цей методологічний інструментарій як постнеокласичний дозволив зосередитися на факторах перетворень чеснот державних службовців під час реалізації публічного інтересу внаслідок їхньої професійної діяльності в умовах транзитивності українського суспільства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Сердюк О.В. Типологія підходів у методології сучасного правознавства. *Форум права*. 2008. № 3. С. 458–463.
2. Строганова Г. Концептуальні підходи до засвоєння української мови іноземними студентами. *Теорія і практика викладання української мови як іноземної*. 2008. Вип. 3. С. 173–179.
3. Делёз Ж., Гваттари Ф. Что такое философия? Пер. с фр. и послесл. С.Н. Зенкина. М. : Ин-т эксперимент-й социолог.; СПб. : Алетейя, 1998. 288 с.
4. Горобець К.В. Концепт права: спроба системної інтерпретації. *Філософія права і загальна теорія права*. 2015. № 1–2. С. 211–223.
5. Цвік М.В., Петришин О.В., Авраменко Л.В. та ін. Загальна теорія держави і права. Харків : Право, 2011. 584 с.
6. Giddings F.H. Studies in the theory of human society. New York : The Macmillan Company, 1926. vi, 308 p.
7. Yi-Fang Chang Synergetic Application, Equations on Rule of Law and Two-Party Mechanism. *International Journal of Modern Social Sciences*. 2013. № 2. С. 10–19.
8. Карбонье Ж. Юридическая социология. Пер. с фр. и вступ. ст. В.А. Туманова. М. : Прогресс, 1986. 352 с.
9. Кривцова І.С. Методологічна роль синергетики у порівняльно-правовому пізнанні : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Одеса, 2008. 233 с.
10. Керимов Д.А. Методология права (предмет, функции, проблемы философии права). 2-е изд. М. : Аванта+, 2001. 560 с.
11. Честнов И.Л. Правопонимание в эпоху постмодерна. СПб. : СПбИВЭСЭП, 2002. 269 с.
12. Воркачев С.Г. «Реликтовое чувство»: порядочность по корпусной лингвистике. *Вестн. Кемеровского гос. ун-та*. 2016. № 3. С. 111–116.
13. Павлова Ю.В. Правовая энтропия : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01: Владимир, 2004. 173 с.

Зроблено висновок, що методологічні засоби синергетичного підходу мають постнеокласичний характер. Він дозволив зосередитись на факторах трансформації чеснот державних службовців у здійсненні суспільних інтересів у результаті їх професійної діяльності в умовах транзитивності українського чи іншого суспільства. Це відрізняє його від інших методологічних підходів до розкриття та вирішення корупційних проблем, які є у науковій дослідницькій практиці.

Керувати соціальним відбором найуспішніших форм добросесної соціальної взаємодії та ймовірними прогнозами його трансформації у світі можна за допомогою синергетичного методологічного підходу. Такі зміни є важливими, оскільки вони стають необхідною умовою негайного виконання найпрогресивніших рішень у відповідних формах права, зокрема у сфері суспільних відносин. Окрім гносеологічного потенціалу класичної логіки (формальної, символічної / математичної, діалектичної), синергетичні методологічні засоби дають змогу вивчати складні системи, такі як право, суспільство, правові відносини, а також засоби, придатні для постійного утвердження в суспільній сфері та категорії знання логіки права та життєтворчого порядку в біфуркаціях і ламінарних варіантах перетворень хаотично побудованих, ентропійних, інерційних суспільних відносин.

Метод дослідження наукових знань діє проти будь-якої правової системи та її регульованих суспільних відносин, забезпечуючи на необхідному пізнавальному рівні сприйняття рівноваги цілісності, зокрема під час створення та впровадження антикорупційних норм у державно-правовій сфері зв'язків із громадськістю. Наприклад, ефективні антикорупційні норми публічно-правових відносин в Україні формулюються через знання синергетичного методологічного підходу до явища корупції внаслідок несправедливого розподілу національного багатства, транзитивності права та суспільних відносин тощо.

Ключові слова: біфуркація, верховенство права, відкрите суспільство, влада, законодавство, корупція, право, публічність, синергетика.

Makarenko O.L. THE INNOVATIVENESS OF USING A SYNERGISTIC METHODOLOGICAL APPROACH TO COGNITION THE ANTI-CORRUPTION TRANSFORMATIONS OF PUBLIC LAW IN AN OPEN SOCIETY

The article reveals the innovativeness of using a synergistic methodological approach to cognition the anti-corruption transformations of public law in an open society. It is determined that the indicated innovativeness in the subject area of our study consists in taking into account options for the development of good behavior. This behavior is the result of the branching of the spheres of authority of civil servants, various hierarchical levels of public administration, the variability of the domestic political and the aggressiveness of the foreign policy environment, reinforced by challenges from various economic groups of society.

It has been established that the formulation of the theoretical foundations for anti-corruption rules of law in the presence of the indicated variable circumstances and forms of transformation of their content occurs through the identification of branch points of development of legal relations (bifurcation), the mental fixation of their significant transformations, the synthesis of proposals for maintaining models of good behavior and elimination of corruption risks and impacts. It is concluded that the methodological tools of the synergetic approach are post-neoclassical. He allowed focusing on the factors of transforming the virtues of civil servants in the implementation of public interest as a result of their professional activities in the conditions of transitivity of Ukrainian or other society. This distinguishes it from other methodological approaches to the disclosure and resolution of corruption problems that are available in scientific research practice.

It is possible to manage the social selection of the most successful forms of virtuous social interaction and the likely predictions of its transformation in the world with the help of a synergistic methodological approach. Such alterations are important because they become a prerequisite for immediate implementation of the most progressive decisions in the relevant forms of law, in particular in the field of public relations. In addition to the epistemological potential of classical logic (formal, symbolic / mathematical, dialectical), synergetic methodological tools make it possible to learn complex systems such as law, society, legal relations, as well as these means that are suitable for permanent affirmation in the public sphere and category knowledge of the logic of law and life-giving order in bifurcations and laminar variants of transformations of chaotically constructed, entropy, inertial social relations.

The research method of scientific knowledge operates against any legal system and its regulated social relations, providing at the required cognitive level the perception of the balance of integrity, in particular during the creation and implementation of anti-corruption norms in the public-legal sphere of public relations. For example, effective anti-corruption norms for public-law relations in Ukraine are formulated through the knowledge of the synergistic methodological approach of the phenomenon of corruption as a result of unfair distribution of national wealth, transitivity of law and public relations, etc.

Key words: bifurcation, rule of law, open society, power, legislation, corruption, law, publicity, synergetics.